

Mladeneč se preplaši nevedši kaj bi odgovoril, vendar se kmali prebere pa reče: „svetla krona! povedal bi ti, ako bi se ojstre kazni ne bal.“ „Ne boj se“ — mu kralj prijazno veli.

„Ko je do tega prišlo“ — nastavi govor na dalje mladeneč — „da bi jez svojemu staremu očetu bi imel življenje vzeti, stopivši k starčku mu milo rečem: „predobri oče moj! vi ste meni življenje dali, me ljubeznjivo kojili in oskerbovali, pa da bi vam zdej namesto zahvale jez življenje končal, tega ne podnese moje hvaležno in ljubno serce; raj vidim, da se meni moje vzeme. Na to mi oče veli: „moj sin! naredi veliko kad, pa jo poklapi v kotu v vezi; od zadnje strani v njo lino napravi, da bom jez po rosnjah (včasih) izhajal, ti pa boš mi obrokom jesti donášal.“ Tako storivši sim očeta do danes pri življenju ohranil. V vsaki važni zadevi mi je napotke in svete dajal, kakor tudi zdej te zagotnetke (zastavice) je le on razrešil (uganul).

Kralja živa deteča ljubezen gane do solz, in reče mladencu: „moj ljubček! s tem djanjem si mi dvakrat ljubši postal: tvoje blago in hvaležno serce se je pokazalo v milini, enaki rumenemu soncu, katero ko iza gor poluka, človeka z radostjo napolne; meni pa si snel tamno mreno z mojih uma oči, in sedeš še le sim spoznavati jel, da so nam modrost, nauki in skušnje starih, če tudi več niso za delo, blažne vojačice v našem življenju.

Odsihmal naj povsod obvelja ta zapoved: Vsakdo spoštuj vsakega starega; sinovi pa hranite (živite) svoje starše hvaležno in ljubeznjivo noter do zadnje ure njih življenja!“ Kobe.

Novičar iz slovanskih krajev.

Is Černogore. Po naznanilu „Terž. čas.“ narovejši novice niso vesele za Černogorce. Sila Turške armade jih je primorala Žabljak zapustiti in se nazaj v svoje gore podati; poprej pa so terdnjavo pokončali. Knezov stric Masan Petrovič se je junško vojskoval, hudo ranjen pa je onemogel; drugi stric kneza se bo te dni čez Terst na Dunaj in v Petrograd podal. Turki si niso upali spervega v Žabljak stopiti, ker so se bali, da bi ne bili Černogorci terdnjave podkopali. — Turki neprenehoma napenjajo vso silo, Černogoro pod svoj jarm spraviti; Omer Paša je 17. dan p. m. Monastir zapustil in z veliko armado nad Černogoro vdaril, ravno tako tudi vezir Skadarski s svojimi Albanci; primorje Albanško je že obsedeno. Iz Sarajeva se 30. dec. v „Terž. čas.“ piše, da je bila pred dvema dnevama ondi „sveta vojska“ oklicana in zastava (bandero) profeta Mahomeda izpostavljena. Vsi verni (to je, Turki), so bili pozvani, pod to zastavo se podati v boj zoper Černogorske nevernike. Kar je pravih vojakov v Bosni bilo, so se vzdignili proti Černogori.

Is Krasa. Pač žalostno je viditi, dragi slovenski bratje! da srenja svoji živini pastirja in varha najme in ga plačuje, da živino škode varje, otroci pa krog letajo, brez čuvaja, kakor ovce brez pastirja. To dokazuje, da neumna živina je mnogim ljudem bolj pri sercu kakor lastni otroci! Hvala Bogu! pri nas na Krasu pod Komensko faro ni taka. Vendar žalost me obide, ker vidim, da nekteri stariši svoje dečke u šolo pošiljajo, ne da bi se kaj naučili, ampak nar več zato, da jim nepokoja doma ne delajo; če je pa le kolčikaj dela pri kmetih, morajo zanemariti šolo. Nikjer se pa ne manjka tudi tacih starišev, ki otrok u učilnico pošiljati ne marajo ker pravijo: „saj tudi mi živimo, čeravno ne znamo ne pisati ne brati.“ Lepa čast! katero si tudi mula ali osli-

ček prilastiti zamore, ker tudi on živi. — Spet drugi pravijo: „kaj je treba še teh stroškov (unkošting) u srenji, da moram vsako leto zato 50 krajcarjev učitelju odrajtovati; čemu to?“ Se vé da, za 50 krajcarjev se človek dvakrat napije, — to pa več zda! — Nekteri clo s tem šolo odbijajo, „da u šoli se še otroci skazé, da postanejo potem nar večí malopridneži, kakor to marsiktera skušnja kaže.“ Po tem takem bi bili malopridneži vsi duhovni, vradniki, zdravniki, obertniki, tergovci in milioni tistih ljudi, ki se k omikanim štejejo, ker so vsi v šolo hodili.

Naj bi sosebno srenjski predstojniki, možje izmed ljudstva, nobene prilžnosti ne zamudili, svoje sosede podučevati, da šola je vsacemu človeku potrebna in vsacemu v dobiček, naj bo kakorsnega koli stanú, ker za vsacega je dobro, da si kaj zapisati in zrajtati vé, da zamore kaj brati, kar mu pomaga k posvetni in dušni sreči. Bunc.

Is Ljubljane 11. jan. Včeraj smo v nekem vertiču v rožnih ulicah vidili čespljevo drevo, katero je že pozno v jeseni nove popke poganjati začelo, na katerem ste zdaj dve vejici z zelenim lepim perčicem, kakor polleti. — V pondeljek je umerl po dolgem bolehanju gosp. Tomaž Kapus, ki je bil veliko let učitelj na Ljublj. normalnih šolah.

Novičar iz mnogih krajev.

Nekteri časniki za gotovo pišejo, da prihodnjega mesca maja bo na Dunaji kronanje Njih veličanstva cesarja austrianskega; posebnega kronanja za kralja Ogerskega, Laškega itd., kakor je nekđaj bilo, ne bo več, ker je edinost Austrie izrečena. — Da cena tistih novih obligacij, ki so izdane iz zaloge oprostenih zemljiš, se bolje vstanovi, je ministerstvo ukazalo, da kakor cena družih obligacij se ima tudi ta po očitnem kursu ravnati, da prodajavec in kupec tacih obligacij vésta, pri čem je cena; tudi se bo skušilo napraviti, da se bo premoženje cerkvá in zadušbin (štifting) v teh obligacijah nakladalo, da jih preveč ne pride na prodaj, kar bi njih ceno preveč tlačilo. — Maršal Radecki ogleduje cesarske terdnjave po Laškem. — Železnica od Zagreba čez Karlovec v Senj (Zengg) je dovoljena. — Z začetkom šolskega leta 1853 se bo odperla učilnica kadetov v Novem Celju. — Dunajski zdravniški časnik se je lotil hvale vrednega početja, da preiskuje (analizira) vse tako imenovane skrivnostne zdravila (leke), s kterimi se ljudstvo večidel slepari; te dni je tisti zdravnik preiskal neko sila drago in visoko povzdigovano zdravilo za zobe — in kaj je najdel v njem? — gólo kredo, nekaj olja, in toliko barve, da je sleparija zakrita! — V Rimu so slovansko cerkev sv. Jeronima, ki je bila zavolj popravljanja več let zaperta, unidan spet slovesno odperli; priča te slovesnosti je bil tudi austrianski poročnik grof Esterhazy. — 5. dan t. m. je podal rusovski poročnik cesarju Napoleonu pismo, v kterem je izrečeno, da car spozná Napoleona za cesarja; drugi dan po tem sta tudi austrianski in pruski poročnik mu podala pisma ravno tega zapopadka v imenu austrianskega cesarja in pruskega kralja. Cerkveni list „Deutsche Volkshalle“ pravi, da ni res, da pride papež v Pariz, cesarja Napoleona blagoslovit.

Popravek.

V »novičarju iz mnoz. krajev« poslednjega lista v 4. versti od spodej namest »stari svet z novim« beri »bode stari svet z novim«.